

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡΑ:

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Μετά τὴν ἀποδιοπόμπησιν τῆς συριχθείσης Α'. ἐλαφρᾶς ὑψιφώνου Κ. Κόρσα, ὁ πονηρὸς Λαμπρούνας μᾶς ἐκουδάλησεν ὡς βαρυτέραν τὴν Κ. Γρασσόνη, ἣν μᾶς ἐπαρουσίασε χθὲς ἐπὶ σκηνῆς διὰ τῆς Ὑπρωβάτιδος.

Α'. παρένθεσις. Γρασσόνη ἐξελληνίζεται εἰς γρασοῖδι. Ἄρά γε ἤλθε διὰ νὰ φάγη ἢ νὰ μᾶς ταγίσῃ τοιοῦτο;

Β'. παρένθεσις. Ἡ Γρασσόνη ὑπεκρίτετο τὴν Ὑπρωβάτιδα. Πλὴν ἡμεῖς δὲν ὑπεκρινόμεθα ποσῶς τοὺς ὑπνώτετοτας. Ἐκοιμήθημεν μὲ τὰ σωσά μας, μὲ τὸ τοιοῦτο μουσικὸν τέρας.

Ἐνθυμῆσαι τὴν Ὑπρωβάτιδα; Ἀναμνησθεσθε πάντοτε τῶν τερπνῶν μουσικῶν τεμαγίων τῆς, ἅτινα κατακλήουσι τὰ ὦτα, καὶ ἐπὶ ἡμέρας περιδονοῦσι περὶ αὐτὰ μὲ χάριν, μὲ γλύκα, μὲ νοστιμάδα; Ἐνθυμῆσαι τὴν Ὑπρωβάτιδα, βαινουσαν ὡς ἡ σκιά, ἐμφανιζομένην ὡς τὸ πρῶτον ῥόδον τοῦ Μαῖου, φεύγουσαν ὡς τερπνὸν ὄνειρον;

Ἐ! Θεέ μου! Ὅλα αὐτὰ ποῦ νὰ ἴδῃς εἰς τὸν Λαμπρούνα; Ποῦ νὰ τὰ ἴδῃς εἰς τὴν Γρασσόνη;

Τροφὸς Ἑλβετὶς μὲ προέχοντα στήθη, μὲ φωνὴν θραυσθέντος μαρτολίνου, μὲ τὰς χεῖρας κινουμένας, ὡς τὰς τῆς ἀράχνης, καὶ ἀναθοκατερχομένας, ὡσεὶ διὰ νὰ βραπίσωσι τοὺς θεατὰς, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀναίδειαν νὰ προσέχωσιν εἰς τοιαῦτα τέρατα, μὲ ἀνάστημα νάνου, μὲ κινήσεις καὶ βηματισμοὺς Μπουρδούση, μὲ μυριάδας φιλημάτων ἀναιδῶς ἀποστελλομένων πρὸς τοὺς θεατὰς, δι' ἕκαστον χειροκρότημα τὸ ὁποῖον ἐλετήμων τις ψυχὴ, ἀποστέλλει πρὸς αὐτήν, ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τῆς Γρασσόνης.

Καὶ χάριν αὐτῆς ἐδιώξαμεν τὴν Κόρσα, ὡς θὰ διώξωμεν καὶ ταύτην χάριν ἄλλης, ὡς θὰ διώξωμεν καὶ τὸν ἔλευσόμενον τερόρον, χάριν ἄλλου.

Ἡ μοναχὴ ἀνεκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ διὰ τοῦ κινήματος τούτου ἔδειξε γυμνάς τὰς ὠλένας τῆς, περικαλλεῖς ὡς πρὸς μοναχὴν.

Ἐξέπεμψε βραχύν τινα καὶ δυσδιάκριτον στεναγμόν, ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισεν ὡς ἐξῆς μὲ ἡρεμαίαν φωνήν.

— Πολλάκις σοὶ διηγῆθην τὸν βίον μου, πάτερ. Ἄλλ' ἢ ἐξωτερικὴ ὄψις τῶν συμβάντων δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς, καὶ ὅστις διηγῆται τὸν βίον του καὶ κάμνει μακρὸν λόγον περὶ τῶν παθημάτων αὐτοῦ ἢ καὶ περὶ τῶν ἀμαρτιῶν του, ψεύδεται, διότι περιαιτολογεῖ ἐξ ἀνάγκης. Ἐκεῖνο ὅπερ πρὸς τύψιν μου δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ σοὶ εἶπω καὶ πρὸς αἰσχὸς μου θὰ σοὶ ὁμολογήσω τῶρα διὰ πρῶτην φοράν εἶναι τοῦτο· ἂν καὶ διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ δόλου μὲ ἀπήγαγεν ὁ Βενετὸς εὐπατρίδης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ συζύγου μου, οὐχ ἦττον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας εὐτύχημα ἐνόμισα τὸ νὰ συζῶ μὲ τὸν Βενετὸν καὶ νὰ εἶμαι ἐρωμένη του. Διότι εἶχε τι λίαν ἐπιβάλλον καὶ ἐωσφορικόν, ὅπερ μὲ καθυπέταξε καὶ ἀνέτρεψεν ἐντελῶς τὴν συνείδησίν μου. Οὐδέποτε εἶχον ἀγαπήσει μὲ νεανικὸν πάθος τὸν σύζυγόν μου. Μοὶ ἐφαίνετο βαρὺς καὶ ὀγληρὸς, ἂν καὶ αὐτὸς μὲ ἠγάπα. Καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἐνοχος εἶμαι ἐγὼ, ἢ τις ἠκολούθησα τὸν Βενετὸν, ἢ οὗτος, ὅστις μὲ ἀπήγαγε. Διότι αὐτὸς μὲ ἤρπασεν ἐνδούς εἰς μέθην παροδικήν, εἰς πάθος βίαιον καὶ τυραννικόν. Ἐνῶ ἐγὼ, οἶμοι! ἠπάτων ἑμαυτὴν καὶ

Καὶ χάριν αὐτῶν ὅλων, οἵτινες ῥίπτονται εἰς τοὺς δρόμους, δὲν διώκομεν τὸν ληστὴν Λαμπρούνα, νὰ λυτρωθῶμεν, ποῦ ἐπεκάθισεν ὡς ἐριόλης ἐφ' ἑμῶν μουσικός.

Διότι τί πταῖουν αὐτοὶ οἱ δυττυχεῖς; Ὁ Λαμπρούνας τοὺς μισθοδοτεῖ μὲ 300, 500 καὶ 800 φράγκα. Δὲν εἶναι δυνατὸν λοιπὸν παρὰ νὰ μᾶς πωλοῦν καὶ αὐτοὶ 300, 500 καὶ 800 φράγκων τέχνην καὶ φωνήν. Ἐὰν θέλωμεν περιπλέον, ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν τοιαύτην ἀπὸ τὴν Λαμπρούνειον οἰκογένειαν...

Οἱ ἐπαρχιώται πάντοτε ἀντιθέτως τῶν πρωτευουσιάνων καὶ ἐνδύονται καὶ τρώγουν καὶ φέρονται. Ἐν παραδείγματι. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν οἱ χωροφύλακες φονεύουν τοὺς κλητῆρας. Ἐν Σύρῳ οἱ κλητῆρες φονεύουν τοὺς χωροφύλακας.

Τώρα, τίς ὁ φονευθεὶς χωροφύλαξ; Βεβαίως ἦτο ἐκαίρειος. Λέγουσιν ὅτι ἦτο καλός. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἦναι καλὸς χωροφύλαξ, εἶναι χωροφυλακικὸν παρόραμα, ὅπερ οἱ κλητῆρες διαγράφουν διὰ κάμας.

BEC.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ἠξεύρομεν πολλάκις τὴν ἀπόστασιν τῶν ἀπωτέρων πραγμάτων καὶ δὲν ἠξεύρομεν τῶν πλησιεστέρων. Ἡ Γῆ ἀπέχει τοῦ Ἡλίου 148 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, νομίζω. Πόσον ἀπέχει, παρακαλῶ, ἡ καρδιά μου ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου;

Ὁ παῖς γελᾷ, ὁ νέος βεμβάζει, ὁ ἀνὴρ σκέπτεται, ὁ γέρον μλεσεῖ.

τοὺς πάντας. Διότι ὑπεκρινόμεν θλιψὴν βαθεῖαν καὶ ἡ καρδιά μου ἐν παραδύστω ἔχειρε καὶ ἐμεθύσατο ἐξ ἀγαλλιάσεως ἐρωτικῆς.

— Σφάλμα βεβαίως εἶναι τοῦτο, κόρη μου, εἶπεν ὁ πνευματικὸς κυττάζων αὐτὴν μετ' ἀπορίας, ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι μετενόησες πρὸ πολλοῦ.

— Οὐδέποτε μετενόησα εἰλικρινῶς, ἀπήντησεν ἡ μοναχὴ στεναζούσα. Ἄν ἐγκατέλιπον τὸν κόμητα, ἐπραξα τοῦτο ἐξ ἐρωτικοῦ πείσματος καὶ μανιώδους ζήλοτυπίας καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ σώσω τὴν ψυχὴν μου.

— Δὲν πειράζει, τέκνον μου· ἂν δὲν μετενόησες ἤδη πρὸ πολλοῦ, μετανοεῖς τώρα βεβαίως.

— Δὲν ὑπάρχει μετάνοια, πάτερ.

— Τί λέγεις; βλασφημεῖς, ὦ γύναι.

— Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει μετάνοια ἀληθὴς, πάτερ, ἐκτὸς ἂν ὀνομάζεται οὕτω ἡ ἐπιτήδευσις τῆς μετανοίας καὶ ἡ ὑποκρισία.

Ὁ πατὴρ Ἀμμίου ἐσπασμωδικῶς ἐκ τοῦ σκαμνίου του, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ περιῆλθεν εἰς ἀμπχανίαν.

— Τότε διατί μ' ἐπρασκάλεσες ἐδῶ; εἶπεν. Εἰς τί χρῆσιμεῖς ὁ ἰατρὸς εἰς νόσον ἀθεράπευτον;

— Διὰ νὰ ἐξομολογηθῶ, πάτερ μου.

— Νὰ ἐξομολογηθῆς ἄνευ μετανοίας;